

Svědectví: 94. Co nás umírající učí o konci života

Svědectví

Co nás umírající učí o konci života

Odkládáme trofeje a ocenění

Po návštěvě známého stárnoucího kazatele a jeho manželky jsem přemýšlel o vlivu tohoto páru mezi jejich vrstevníky, ve sboru, komunitě a denominaci. Většina z něj se vytratila kvůli jejich zhoršujícímu se zdraví a letům, které je dělily od jejich zastávaných funkcí.

Nedlouho po mé návštěvě tento kazatel zemřel. Vzpomněl jsem si na verš z často zpívané písně: „Dokud své trofeje konečně neodložím.“. Bez ohledu na naše úspěchy, důležitost nebo postavení přijde čas, kdy všechny své trofeje a ocenění odložíme.

Až budete příště závidět postavení a úspěchy druhých nebo litovat těch svých, vzpomeňte si, že každý nakonec své trofeje odloží.

Stáváme se otevřenějšími pro tajemství a přítomnost Boha

Jen málokdo na konci života odmítne modlitbu, a to i ti, kteří mají problém věřit v modlitbu nebo Boha. Jeden umírající muž mi řekl: „Umíráš jen jednou.“ Jedna žena mi nedávno řekla: „Ještě nikdy jsem neumřela.“

Smrt není něco, co bychom mohli nacvičit.

Tyto zjevné výroky odrážejí jejich úzkost z blížící se smrti. Připomínají nám také, že si to nemůžeme zopakovat a nikdo neví, jaká je zkušenost se smrtí. Proto je to tajemství. Smrt není něco, co bychom mohli nacvičit.

Pro mnohé je konec života svatým a posvátným okamžikem a Boží a posvátné věci se dějí nejen pro umírajícího, ale také pro jeho rodinu a přátele. Umírající jsou průvodci. Oni se ujímají vedení. My ostatní je pozorujeme a putujeme s nimi, jak nejlépe umíme, až do jejich posledního dechu.

Těsně před smrtí někteří pacienti volají jména svých blízkých, jako by je viděli. Někteří, kteří měli srdce tvrdé jako kámen, dávají prostor pro zpověď, smíření a Boha. Kaplani, kteří jsou často přítomni rodině v okamžiku smrti, mají jedinečnou možnost se za ně přimlouvát, děkovat Bohu za život umírajícího, vyprošovat Boží milost pro jeho duši a přijímat naděje, obavy, hněv, smutek, vděčnost a bolest rodiny. Je to vždy svatá půda.

Je v tom smutek, že život končí

Zdá se to být samozřejmé, ale většina umírajících je smutná z toho, že opouštějí tento svět. Je v nás instinkt přežít. Všichni, kdo umírají, si to samozřejmě neuvědomují. Ale ti, kteří si to uvědomují, jsou smutní z toho, že opouštějí tento svět. Lidé si více než kdy jindy uvědomují, že život je vzácný dar, který po jeho odchodu nemohou získat zpět.

„Lidé si více než kdy jindy uvědomují, že život je vzácný dar a že ho nemohou dostat zpět, jakmile jednou odejde.“

Jistě, někteří říkají: „Jsem unavený. Jsem unavený z utrpení. Moje tělo a můj duch už nemohou snášet další bolest. Jsem připraven zemřít.“ To slyším od mnohých. I tehdy je jim smutno, že opouštějí ty, které milují. Je jim smutno, že za sebou nechávají to nejlepší ze života.

Den před smrtí jednoho muže mu jeho matka podávala několik soust bramborové kaše. Byl příliš nemocný na to, aby se posadil a jedl. Zapojil jsem se do hovoru a řekl jsem: „Vsadím se, že ta žena umí uvařit dobrou bramborovou kaši.“

„Jééé! O čem to mluvíš?“ řekl, když snědl pár soust. „Nejenže umí uvařit skvělou bramborovou kaši, ale tuhle uvařila i zeleninovou polévku, která by ti ublížila, protože bys ji nemohl přestat jíst.“

Druhý den, než zemřel, řekl své rodině: „Budete mi chybět, ale jsem unavený. Až se dostanu do nebe, obejmou svého Ježíše.“

I když byl unavený z utrpení a měl naději na věčnost, umírání bylo stále smutné.

Myslíme si, že máme víc času, než máme

Není snadné přijmout fakt, že jsme lidé s omezeným časem. Je snazší představit si, že ostatní nebudou existovat, než si myslet, že nebudeme existovat my. Málokdo z nás se rád baví realitou své smrtelnosti. Když přijde smrt, připlíží se k nám, i když jsme ve smrtelném stadiu.

„Když přijde smrt, připlíží se k nám, i když jsme ve smrtelném stavu.“

Mnoho lidí umírá bez závěti, bez smíření se svými blízkými, bez předběžného smíření s ukončením života, bez životního pojištění, bez sdílení hesel k počítačům, bez sdílení informací o vedení podniku, s tajemstvími nebo bez smíření se s Bohem, protože si myslí, že na tyto věci mají spoustu času.

Popírání může sloužit k tomu, aby se člověk přizpůsobil šoku ze špatné zprávy a přijal ji. Žít v popírání po delší dobu však není zdravé. Je to jeden z důvodů, proč si lidé myslí, že mají více času, než mají. Přináší to s sebou značné oběti.

Ne každý z nás prodělá před smrtí delší nemoc. Pro některé přijde smrt okamžitě, tragicky, bez času na přípravu nebo rozloučení. Když pracuji jako duchovní ve dvou úrazových nemocnicích, setkávám se s tím často. Rodiny a přátelé zůstávají ve vzpomínkách na poslední slova, která si řekli před prací, do telefonu, před spaním, v práci, v tělocvičně, ve škole, ve sboru.

Je důležité si uvědomit, že tragédie se nestávají jen druhým. Mohou se stát i nám. Všichni zemřeme. Ale všichni si myslíme, že máme víc času, než máme.

Protože jsme náchylní k takovému myšlení, dal nám žalmista tato slova, abychom podle nich žili:

„Nauč nás počítat naše dny a uvědomit si, jak málo jich je, pomoz nám strávit je tak, jak bychom měli“ (Žalm 90,12).

Většina z nás by žila jinak, kdybychom věděli, že nám zbývá jen krátký čas. Mnohým z nás zbývá méně času, než si myslíme.

Budoucnost bychom měli plánovat tak, jako bychom se měli dožít stovky, ale ve vztazích s rodinou, přáteli, a dokonce i s cizími lidmi bychom měli žít tak, jako by náš čas byl krátký, a chovat se k lidem tak, jak chceme, aby se chovali k nám.

Měli bychom milovat Boha celým svým srdcem, duší, myslí a silou. Vždyť *„je (lidem) určeno jednou zemřít a potom přijde soud“ (Židům 9,27).*

John Michael Helms

[Baptist News Global](#)

John Michael Helms

John Michael Helms

John Michael Helms je pastorační poradce a certifikovaný kaplan, který žije v Jeffersonu ve státě Ga.

-tep-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)